

Szembesülni a sivár, lepusztult, önmagukba fordult és merev álarcok mögé rejtőző emberekkel. Egyáltalán kilátnak mögüle? Én nem zavartatom magam, figyelek, szemlélődöm szokásomhoz híven. Néha elkapok egy-egy hozzám hasonló fürkésző pillantást, szemvillanáson emberséget. Szájszegleten átsuhanó mosolykezdeménnyel nyugtázzuk a rokonlelket és szemlélődünk tovább. Ilyenkor teljesen kinyílok, odaadom magam az érzésnek, hagyom hadd sodorjanak, cibáljanak a gondolatok, a tekintetek, más emberek aurái. Naivan, ártatlanul lebegek a térben, az idő megszűnik, nézek bele a világba. Ha valaki rám üvöltene, talán meg is halnék, mint egy tibeti lungompa. Az emberek elrejtőznek, szomorú és elgyötört arcot vágnak, mintha éppen elveszítettek volna valakit vagy valamit és elszigetelt, privát magányra vágnának. Azt sugározzák: „Ne szólíts meg!”, „Ne nézz rám!”, „Ne érezz velem!” - és persze nem üvöltenek rám, így aztán nem is halok meg, mint egy tibeti lungompa.

- Kér ropit?

Megdöbbenve fordulok a hang irányába. Egy nagyon kedves arcú cigányképű férfi ül előttem és felém nyújtja a ropis zacskót.

Ezer lehetőség fut át az agyamon, minden, amit ilyenkor gondolni szoktunk, és aminek az eredője, hogy mindenben kelepccét látunk. Nagyon bonyolult és áttételes kelepccét. Érzem, hogy máris csapdába estem, még megoldások után kutatok a fejemben, amikor magam előtt is váratlanul megszólalok, és azt mondom:

- Köszönöm, kérek!

Ijedten rágicsálom a sós pálcikát, aztán hirtelen visszaveszek a tempóból, félek, hogy nem tart ki a megállóig, ahol le kell majd szállnom és akkor újra meg fog kínálni és én újból kiteszem magam a konfrontáció veszélyének. De hiába próbálok kihátrálni és olyanná válni, mint a többiek, semmitmondó pofával keresni valami jelentéktelen részletet (egy csavarfejet, plakát értelmezhetetlen darabját, ablakkeret csücskét, bármit ahová nyugodtan fókuszálhatok), már nem lehetek „normális” ember: „a cigánytól ropit elfogadó ember vagyok” - hiszen mindenki láthatta.

- Még egyet?

Na, tessék, bekövetkezett, amitől tartottam. Ez kelepce, nem vitás. Tekintetem lopva a cigányképűre irányítom, mosolyogva tartja felém a ropis zacskót és megismétli:

- Még egyet?

Belül konvenciók garmadáját döntöm romokba és döntök:

- Hát jó, legyen.

Különös, ennek a ropinak már az ízeit is érzem. Jó íze van, nagyon jó íze. Az őszinte, naív szeretet íze, az odaadás íze, az ajándékozás íze, az elfogadás íze, az embertárs íze.

Egymásra mosolygunk és békésen, felhőtlen örömmel szállok le a metróról, mert közben megérkeztem. Igen, végre megérkeztem, hála ennek a jóságos cigányképű embernek.

Leszállás közben még visszanezdek, szenttelen faarcokat látok, rezzenéstelen tekintettel néznek a semmibe.

- Barmok - mondom magamban boldogan.